

SZERESS és NEVESS!

Theresa Southwick

Családom a családod 3

Laurie Paige

Mámoros éjszaka..... 93

Debbi Rawlins

Házi Mikulás..... 183

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszoroztatni, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictionally, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Teresa Ann Southwick, 1999 – Harlequin Magyarország Kft., 2015*

A Bianca 142. eredeti címe: *And Then He Kissed Me* (Harlequin, Silhouette Romance)

Magyarra fordította: *Cziráky Erzsébet*

© *Olivia M. Hall, 1998 – Harlequin Magyarország Kft., 2015*

A Bianca 130. eredeti címe: *Father-To-Be* (Silhouette, Special Edition)

Magyarra fordította: *Kopfer Tivadar*

© *Debbi Quattrone, 1997 – Harlequin Magyarország Kft., 2015*

A Bianca 143. eredeti címe: *I Saw Daddy Kissing Santa Claus* (Harlequin, Love & Laughter)

Magyarra fordította: *Melegh Erika*

• Kép: iStockphoto

ISBN 978-963-407-121-1

HU ISSN 1787-0216

A Tiffany Szeress és nevs! a Harlequin Magyarország Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN ® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konzern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2015

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Műszaki vezető:* Sára Szabó Mária

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.harlequin.hu

A Harlequin Magyarország Kft. szerelmesregény-sorozatai:

Júlia

ROMANA

Szívhang

TIFFANY

BIANCA

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtveny pályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Részvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

• *Szedés:* Harlequin Magyarország Kft.

• *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.

• *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.

• *Megrendelés száma:* 501004

• *Nyomatás időpontja:* 2015/41.

• *Felelős vezető:* Futó Imre ügyvezető igazgató

Theresa Southwick

Családom a családod

Öt év telt el azóta, hogy Nick felvette éttermébe a hirtelen elárvult Abbyt, s ezt nem is bánta meg, mert a lány ügyes és törekvő. Egyedül neveli tizenhat éves húgát, iskolába jár, mellette dolgozik. A sok teendőjére hivatkozva a lány nem törődik a magánéletével, Nick szerint azonban meg kellene tanulnia szórakozni. Ám a leckék során Abby hiába próbálja megtartani a három lépés távolságot, mindketten ráébrednek, hogy barátságnál több van köztük...

1. FEJEZET

– Csak semmi csókolózás, Nick!

Abigail Ridgeway elsietett az áruház műszaki osztályán több sorban elhelyezett tévék előtt, amelyek éppen a vasárnapi futballmeccset közvetítették.

– Ugyan már, Abby, egy ártatlan csók még nem jelent semmit.

A lány megállt és megfordult. Nick Marchetti a főnöke, ráadásul a barátja.

– Erről nem nyitok vitát – duzzogott. – Semmi etyepetye, és pont.

– Ez képtelenség.

– Lehet, de ha már rábeszélte, hogy bulit szervezzek a húgom tizenhatodik születésnapjára, akkor a szabályokat legalább hadd állapíthassam meg én!

– Ahogy gondolod, de figyelmeztetek, hogy a fiúk mindig azt akarják, amit nem kaphatnak meg.

– Csak nem saját tapasztalatból beszélsz? Te, akinek mindig mindene megvolt? Mondta neked már valaha is valaki azt, hogy nem?

Nick tekintete elkomorult. Kezével végigszántott sűrű, sötétbarna haján. Abby azon tűnődött, hogy alighanem érzékeny pontra tapintott. Mivel Nick nagyon magabiztos volt, szinte csábította a gondolat, hogy kipuhatolja a gyengéit. Jóképű, okos, izmos férfi, ráadásul egy csomó pénze van. Nem árt, ha olykor megszorongatják.

– Nem rólam van szó, Abby, hanem Sarah-ról. Az ember csak egyszer tizenhat éves. Ez a születésnap mérföldkő az életében, különlegesen kell megünnepelni. Te is azt akarod, hogy jól sikerüljön.

Nick ezzel megkerülte Abby kérdését, és visszadobta a labdát. Öt év alatt, amióta ismerték egymást, mindig ügyesen tért ki a válasz elől.

– Persze, de Sarah-ért én vagyok felelős. Ha a szüleink élnének, és úgy vélnék, hogy a tizenévesek bulijához az üvegforgatás is hozzátartozik, én akkor is helyteleníteném.

– Minden okod meglehet rá, hogy óvatos légy. Közismert tény, hogy a tizenhat éves fiúk gyengéje az idősebb hölgyek, és ebben az esetben te lennél az – kopintott a lány orrára Nick.

– Ezt meg honnan tudod? A menedzsertanfolyamról?

– Nem hiszel nekem?

– Nem. Bármekkora ostobaságnak tartod is, az a véleményem, hogy tizenéveseknél a csókolózós játékok túlságosan kockázatosak.

- Talán igazad van – hagyta rá Nick, és a kezét a nadrágja zsebébe dugta.
- Egyébként – folytatta Abby – ahhoz képest, hogy vasárnap délután van, nagyon kicsípted magad. Dolgozol ma, vagy találkád van?
- Mindkettő.

Nick Marchettit igazi munkamániásnak lehetett nevezni. Mint a Marchetti étteremlánc társtulajdonosa, egyben Abby főnöke is volt. A lány az egyik éttermében dolgozott, ahol Nick csak ritkán bukkant fel.

Abby viszontlátta magát az egyik óriási képernyő üvegén, és akaratlanul is kisimította összegyűrődött szoknyáját. Bár szabadnapos volt, ezért nem feltétlenül kellett olyan kifogástalanul festenie, mint máskor.

– Nem tudtam, hogy ma estére már van programod. Azért ugrottál be, mert valami különlegesre van szükséged?

– Nem, csak úgy – válaszolt Nick kissé tétován.

– Örülök, hogy szakítottál rám időt, és eljöttél velem bevásárolni. De most vissza kell mennem az étterembe. A buliról beszélhetünk máskor is. Pillanatnyilag a műszaki ismereteidre volna szükségem. Ezek között az elektronikus ketyerék között nem ismerem ki magam.

– Úgy érzem, lebecsülsz a képességeimet – mondta Nick tettetett sértődöttséggel. – Ha műszaki dolgokról van szó, kikéred a véleményemet, ha pedig bulizásról, akkor jobb, ha hallgatok.

Abby szíve szerint nevetett és barátságosan oldalba bökte volna a férfit. Elhatározta azonban, hogy nem feledkezik meg a helyzetéről, és nem fog bizalmaskodni. Csak az volt a gondja, hogy nem tudta pontosan, meddig mehet el.

Éppen betöltötte a tizennyolcat, amikor a szülei meghaltak autóbalesetben. A húga, Sarah akkor tizenegy éves volt, és nem akadt olyan rokonuk, aki vállalta volna őket. Egyszerre Abby lett felelős mindkettejükért, pótolnia kellett Sarah számára az anyát és az apát is. Nick egyáltalán nem ismerte, mégis alkalmazta felszolgálónak az egyik éttermébe. Abby eltökélte, hogy a munkáját a tőle telhető legjobban fogja végezni. Eddig minden rendben is ment. Sőt, azóta már helyettes üzletvezetővé lépett elő. Soha nem fogja elfelejteni, mit tett érte Nick.

Hozzáértartozott a dologhoz, hogy ő mindig igyekezett bizonyos távolságot tartani. Olykor azonban Nick mondott vagy csinált valami örültséget, és ilyenkor Abby megfeledkezett róla, hogy a főnöke. A férfi számára természetesnek tűnt, hogy barátság alakult ki köztük, de Abby másképp gondolta.

– A buli csak egy hónap múlva lesz – közölte, és elfojtotta magában a nyelvére kívánczó tréfás megjegyzést. – Böven van még időnk, hogy az üvegforgatásról beszéljünk. Sarah-nak CD-lejátszót ígértem a születésnapjára, ebben kell ma dülőre jutnom. Segítesz, vagy átengedsz ezeknek a cápáknak? – kérdezte a lány az eladók felé intve a fejével.

Nick a könyökénél fogva arra az osztályra vezette, ahol a CD-lejátszókat és a hangszórókat árulták.

– Örülhetsz, hogy még nem vesztett ki teljesen a lovagiasság az emberekből – mondta. Amikor a lány nem válaszolt, tovább incselkedett: – Na, ehhez nincs semmilyen pimasz megjegyzésed?

– Nincs. Ha igazad van, azt készséggel elismerem. Örülök, hogy segítesz. De ha előbb mondod, hogy este randid van, nem varrtam volna magam a nyakadba.

– Nem is tetted.

Abby a kiállított készülékeket nézegette.

– Nem tudom eldönteni, hogy olcsót, drágát vagy közepes árfekvésűt vegyek-e. A formája vagy a minősége legyen-e a döntő? Talán egy kezdőknek való olcsóbbat kellene választanom?

Nick az egyik CD-lejátszóra mutatott.

– Ez jó márka, és minden van rajta, amire Sarah-nak szüksége lehet, hacsak a hűgöd nem olyan műszaki antitalentum, mint te. Az ára is egészen elfogadható.

Abby szörnyülködve nézte az árcédulát.

– Lehet, hogy egy Marchettinek igen, de egy Ridgeway pénztárcájának ez még akkor is túl drága lenne, ha negyven százalék engedményt adnának.

– Tudnék...

– Igazán kedves tőled, Nick, de nem szeretném.

– Legalább hadd mondjam végig!

– Bocsáss meg, mondd végig, és majd utána utasítom el az ajánlatodat, hogy a CD-lejátszót te vedd meg Sarah-nak.

– Csak azt akartam felajánlani, hogy anyagilag hozzájárulok. Különben sem tudom, mit ajándékozhatnék neki. Ezzel tulajdonképpen nekem tennél szívességet.

Jellemző Nickre: úgy próbál segíteni, hogy az ne is látszódjék segítségnek.

Ügyességének köszönhette többek között, hogy az első étteremből egész láncot épített ki. Abby nem tudta volna megmondani, miért zavarja hirtelen a nagyvonalúsága. Talán azért, mert hamarosan befejezi a tanulmányait, és ráérezett a függetlenség ízére?

Nick mindig mellette állt, amikor szüksége volt valakire. Abby általában megpróbált egyedül megbirkózni a gondjaival, de ha segísre szorult, Nick soha nem utasította el. Miért támadt hirtelen olyan érzése, hogy jobb lenne, ha mindent egyedül csinálna?

– Inkább egy olcsóbbat veszek – magyarázta, és ugyanannak a cégnek egy másik készülékére mutatott. – Ez kizárólag a nővére ajándéka lehet.

– De akkor mit ajándékozzak neki én? Nem nagyon értek a tizenhat éves lányokhoz.

– Biztos vagyok benne, hogy Madison szívesen segít majd a választásban.

Madison Wainright Nick barátnője volt. Éppen a megfelelő név egy előkelő hölgynek, aki ráadásul még szép is.

Abby gyakran látta őket együtt. Nick olykor abba az étterembe hozta vacsorázni, amelyikben ő dolgozott. A lány úgy vélte, alighanem azért, mert ott mindig biztos lehet a kiszolgálás és az étel minőségében. Olyan érzése volt, hogy a férfi szívesen mutatkozik a szép és művelt nő oldalán. Tudomása szerint még senkivel sem volt ilyen hosszú kapcsolata.

– Nem kedveled? – kérdezte Nick. – Szerintem csodálatos nő.

Mióta tud Nick a gondolataimban olvasni? – lepődött meg Abby. Kedvelte Madisont, de mellette valahogy alacsonyabb rendűnek érezte magát. Madison minden olyan tulajdonsággal rendelkezett, amely belőle hiányzott.

Egy rakás doboz fölé hajolt, hogy elvegye a CD-lejátszót, amelyet kiválasztott.

– Nem mondtam, hogy nem kedvelem.

– Nem, de a hanglejtésed mindent elárult. Megmagyaráznád, mi a kifogásod ellene?

– Nem tartozik rám.

– Talán úgy véled, hogy nem illik hozzám?

– Igen.

– Ez tehát azt jelenti, hogy én nem vagyok csodálatos? – húzta fel Nick az egyik szemöldökét.

– Kifogatom a szavaimat.

– Hat hónapja, amióta együtt járok Madissonnal, mindig kedves volt hozzám. Ráadásul csinos, okos és rendkívül sikeres. Olyan tulajdonságok ezek, amelyek minden férfinak tetszenek.

Elméletileg Madison tökéletes társ volt Nick számára. Abby nem tudta megmondani, miért, de úgy érezte, hogy Madison Wainright mégsem illik a férfihoz.

Gyakran feltette már magának a kérdést, hogyan lehet az, hogy egy ilyen vonzó férfi, akiért annyi nő epekedik, nem házasodott még meg. Mivel a dolgot Nick hozta fel, Abby vette magának a bátorságot, hogy megkérdezze:

– Hogyhogy eddig még nem kérted meg a kezét?

– Hol van olyan szabály, hogy ha egy férfi csodál egy nőt, rögtön feleségül kell vennie?!

– Miért válaszolsz ilyen éles hangon?

– Egyáltalán nem válaszoltam éles hangon. Na jó, talán egy kicsit. De az anyám és a húgom örökké ugyanezzel nyúz.

– Amióta Rosie férjhez ment, és kisbabája született, már tőled sem áll olyan távol a gondolat, mint régebben, ugye? Az a benyomásom, mind gyakrabban fordul meg a fejedben a családalapítás gondolata.

– Olykor csakugyan megfordul a fejemben.

– Tehát mi van Madissonnal?

Nick egy polcnak támaszkodott, karba fonta a kezét, és válasz helyett visszakérdezett:

– És te mikor méggy férjhez?

– Tizennyolc éves korom óta a húgomról kell gondoskodnom. Két év múlva Sarah befejezi az iskolát, és főiskolára megy. Akkor szabad leszek, mint a madár. Már látom a fényt az alagút végén.

– De nincs barátod, ugye?

Abby azon töprengett, vajon a férfi ezt honnan tudja, hiszen a magánéletéről nem szokott fecsegni. Ha Nick nem bukkan fel az étteremben, és ő nem unszolja, vásárolni sem jött volna el vele. Honnan tudhatja, hogy nincs barátja? Aztán

eszébe jutott, hogy Sarah nem alkalmazottja a férfinak, de szívesen, fesztelenül telefonálgat Nickkel, és beszámol mindenről, ami velük történik.

Amennyire Abby tudta, Nicket ez nem zavarta, különben már megmondta volna. Ha a trécselés olimpiai szám lenne, Sarah biztosan aranyérmes nyerne.

– Végül is egyetlen csettintésre nem száll a földre az igazi – jegyezte meg Abby ugyanolyan élesen, mint nem sokkal előbb Nick.

– Csak nem akarod nekem bemesélni, hogy a férfiak nem érdeklődnek egy ilyen csinos nő iránt?

Abby titokban örült a bóknak.

– Nekem még nem tűnt fel – állította.

– Már értem. Tehát még mindig kereken elutasítod a hódolókat. Hadd adjak egy tanácsot, kislány: a férfiaknak szükségük van némi bátorításra!

– Nézd, Nick – sóhajtott Abby. Mivel a főnökéről volt szó, jobbnak látta, ha tapintatosan viselkedik. – A munka, a tanulás és Sarah mellett nem marad időm a szórakozásra. De amint Sarah főiskolára kerül, és a kezemben lesz a diplomám, rajtam a sor. Akkor talán családot is alapítok.

Na de ilyet! Az előbb még ő javasolta a családalapítást Nicknek! Észre sem vette, hogy a férfi szépen sarokba szorította. Különös tehetsége van ahhoz, hogy valaki ellen a saját szavait játssza ki.

– Mindig csak a munka, semmi szórakozás – dorgálta Nick.

– Lehet, hogy unalmas vagyok – vélte Abby, s bosszankodott, hogy a beszélgetés ilyen fordulatot vett. – Mondd csak, elhozod Madisont Sarah bulijára? – próbálta másra terelni a szót.

– Meghívtátok egyáltalán? Még azt sem tudom, hogy engem szívesen látok-e.

– Ez magától értetődik! Már megmondtam, hogy csak azért nem kértem tőled segítséget a parti szervezésében, mert tudom, mennyire elfoglalt vagy.

– Csak ezért?

– Igen, csak ezért. Nos, akkor mi lesz Madissonnal? Nem akarod magaddal hozni?

– Ez majdnem úgy hangzik, mintha semmi kifogásod sem lenne ellene.

– Érdekes lenne a számára, hogyan viselkedik üvegforgatás közben egy csapat tizenhat éves kamasz, aki pattanásos, és izzad a tenyere.

– A kísérő hölgyek nem játszanak, csak felügyelnek. De azért kedveled, ugye?

– Igen – mondta Abby őszintén. Nem tudta, miért, de így volt. Csodálta Madisont.

– Akkor Madisont is meghívjátok?

– Nem kell külön meghívni. Hozhatsz magaddal valakit.

– Megteszem, ha te is hozol valakit.

– Erre ne nagyon számíts!

Néhány órával később, miután együtt bevásároltak, Nick Abby lakásának ajtaja előtt állt. Korábban végzett a dolgával, de nem akart már hazamenni, hogy ott várja ki a randevú idejét.

Tulajdonképpen nem is tudta, hogyan került ide. Lenne ugyan néhány megbeszélőnivalójuk a munkával kapcsolatban, de ami a fő: nem hagyta nyugodni Abbynek az a megjegyzése, hogy a húga partijára senkit sem visz magával. Egy olyan csinos teremtmény körül, mint ő, férfiak tucatjainak kellene rajzaniuk.

Abby egy nagy épületben lakott egy park közepén. Nick tanácsolta neki, hogy adják el a családi házat, és vegyék meg ezt a lakást. Ez látszott a legjobb megoldásnak, hisz a lány nem volt abban a helyzetben, hogy a ház részleteit tovább fizesse. Miután eladták a házat, és megvették a lakást, a maradék összeget a két lány nevére betették a bankba. Abbynek nagy felelősség nehezedett a vállára, de az eladás megszabadította legalább attól a teherrel, hogy fenn kelljen tartania egy házat. A pénz egyúttal némi anyagi biztonságot is nyújtott.

Nick éppen csak megnyomta a csengőt, Abby már nyitotta is az ajtót. Hatalmas kék szemével meglepődve nézett rá.

- Azt hittem, Madissonnal vacsorázol.
- Úgy is van. Körülbelül egy óra múlva.
- Elég távol vagyunk attól a környéktől, ahol ő lakik. Hogy kerülsz ide?
- Valahol agyon akartam ütni az időt. Bejöhettek?
- Persze – lépett hátra Abby.

Nick, miközben Abby becsukta mögötte az ajtót, körülnézett a nappaliban. A helyiség nem volt nagy, de igazán otthonos. Középen egy bézs színű kanapé kapott helyet hozzáálló fotellal. A falnál sztereó berendezés állt, amelyet Nick szerzett igen kedvező áron. Ez volt az egyike azon ritka alkalmaknak, amikor Abby a segítségét kérte, mert a műszaki dolgokhoz nem volt érzéke. Az apró konyha után jött az étkező, ezenkívül a lakáshoz tartozott két hálószoba, fürdőszoba és egy kis mosókonyha.

A falon családi fényképek és egyszerű nyomatok lógtak, meg egy fémtábla ezzel a felirattal: „Ami nem öl meg, az megerősít.”

- Innál valamit? – kérdezte Abby.
- Nick megrázta a fejét.
- Sarah itthon van?
- Nincs, moziba ment a barátnőivel.
- Fiúk nincsenek velük? – tudakolta Nick.
- Ha lennének, már átöltöztem volna, hogy titokban utánuk menjek.

Abby még mindig ugyanazt a sötétkék kosztümmöt viselte. A magas sarkú cipőt viszont levette már, és a kosztümkabátját is kigombolta. A selyemblúza félig kicsúszott a szoknyájából, szőke haja kissé ziláltan keretezte ovális arcát. Úgy nézett ki, mintha éppen egy férfival ölelkezett volna, csak megzavarták.

Nick meglepődött, hogy ilyesmi jut az eszébe. Az a gondolat, hogy Abby egy férfival szórakozhat, valahogy nem volt ínyére.

Amióta megismerte Abbyt – a lány tizennyolc éves volt akkor, és azon fáradzott, hogy úgy viselkedjen, mint egy harmincéves –, Nick felelősséget érzett iránta. Gondjaiba vette a Ridgeway nővéreket. Abbynek munkát adott, és azóta figyelemmel kísérte az életüket, mint valami védelmező. Úgy vélte, teljesen

normális dolog lenne, ha Abby érdeklődését felkeltené egy férfi. Maga is gyakran biztatta, hogy randevúzzon. Akkor most miért érzi magát mégis olyan furcsán?

A lány a karórájára nézett.

– Nem lesz késő ahhoz, hogy vacsorázni menjetek?

Nick levette a zakóját, a fotel karfájára terítette, aztán leült.

– Madison bírósági tárgyalásra készül, amely ezen a héten lesz, és szüksége van még egy kis időre. Te helyettesíted Rebeccát, ugye?

Abby bólintott.

– Igen, amíg gyermekgondozási szabadságon van.

– Korábban értél ma haza, mint máskor, nem?

A lány bólintott, és a füle mögé dugott egy hajtincset.

– A nagy roham elég hamar lement, így hamarabb eljöhöttem.

Abby lecsüngő válla és görcsösen összehúzott szája arról árulkodott, hogy valami nyomja a szívét.

– Nem akarod elmondani, mi a baj?

Abby sóhajtva a kanapéra ült – elég távol ahhoz, hogy a térdük össze ne érjen. Nem nézett Nickre, hanem valahová a messzeségbe.

Munka közben mindig tartott bizonyos távolságot. Az utóbbi időben Nicknek olyan érzése támadt, hogy még növelni is akarja. De most az otthonában ültek. Itt két barát voltak, nem pedig főnök és alkalmazott. Itt csak beszélhet arról, ami a munkahelyén történt!

– Ma olyan kevés dolgunk volt, hogy az egyik pincért és az egyik kisegítőt haza kellett küldenem – mondta Abby a férfitra nézve. – Ezért jöttél be az étterembe, ugye? Meg akartál bizonyosodni róla, hogy minden rendben lesz.

– Igen. – Nick ezt nem is tagadta. – Aggaszt, hogy embereket kellett hazaküldened?

– Hogyne, bár az elgondolást értem. Ha nincs kellő forgalom, csökkenteni kell a személyzetet, hogy ne legyen veszteség.

– Úgy van.

– És akik utoljára léptek be, azoknak kell elsőként távozniuk. Pedig legtöbbször éppen ők azok, akiknek égető szükségük lenne a pénzre.

– Értem.

– Jacknek, a pincérnek felesége és kisbabája van. Larry pedig iskolába jár – tördelte Abby idegesen a kezét.

A magasabb beosztás előjogokkal jár, gondolta Nick. A létra legalsó fokán állóknak a legnehezebb. De attól még elég nehéz egy családos alkalmazottal megértetni, miért nem kereshet annyit, amennyit remélt. Nick tisztában volt vele, hogy Abbynek ez gond. Ő tudja a legjobban, milyen nehéz kevés pénzből kijönni.

Valamikor Nick maga is hasonló helyzetben volt. Tom Marchetti, az apja, azt vallotta, hogy bizonyos dolgokat legjobban a gyakorlatban megtanulni. Az volt a véleménye, a főiskola csak arra tesz képessé, hogy valaki elméletben kigondoljon valamit.

Ezért mind a négy fiának egészen alulról kellett kezdenie.

Nick akkor tanulta a legtöbbet, amikor az apja Phoenixbe küldte, ahol az első Kalifornián kívüli éttermet kellett vezetnie. De a legnagyobb, életre szóló leckének semmi köze nem volt az üzlethez. Ugyanis beleszeretett az egyik alkalmazottjába, aztán a saját bőrén tapasztalta meg, milyen az, amikor valakit rászédnek.

De ez kizárólag az ő baja. Nem Abbyé. Az az étterem, ahol Abby dolgozott, az első, amellyel a Marchetti étteremlánc húsz évvel ezelőtt elkezdett kiépülni. Azóta sok minden megváltozott, többek között az étkezési szokások is. Abby okos és érzékeny, s nyilván nagyon megviselte, hogy egy fiatal apát haza kellett küldenie. Éppen ezért nézett be ma Nick az étterembe.

– Mit javasolsz?

Abby meglepetten pillantott rá.

– Én? Hisz én csak a kisegítő munkaerők alkalmazásában vagyok illetékes.

– Így nem vagy az egészért is felelős?

Abby töprengve nézett Nickre.

– Alkalmazottakat fizetni akkor, amikor malmozniuk kell, nyilván nem elfogadható, ugye?

– Nem. Ezzel csak kiszórjuk a pénzt az ablakon. De mi egyebet csinálhatnánk? Elvégeztél néhány tanfolyamot, mit tanultál ott?

– Jövőtervezést, filozófiát – válaszolta a lány.

– Jó, ez az elméleti rész, de mit jelent ez a Marchetti cégnek a gyakorlatban?

Abby egy pillanatig elgondolkodott.

– Biztosítani kell a kifogástalan minőséget, eredeti olasz ételeket kell elfogadható áron kínálni, és ügyelni arra, hogy a vendégek jól érezzék magukat – sorolta a lány.

Végre valaki, aki elolvasta a cég emlékeztetőjét, gondolta Nick.

– Rendben, látom, jól megtanultad. S mi ebből a legfontosabb?

– Mire gondolsz?

– Mi van a vendégekkel? A közönség milyen rétege jár hozzánk?

– Jelenleg sok a fiatal pár, olyanok, akik éppen most vették meg az első házukat. Néhányan már szülők, de a legtöbbször kevés a pénze.

– Mit tehetünk azért, hogy a nehezen megkeresett pénzüket éttermi vacsorára költseik?

– Talán kuponokkal, reklámmal és kedvezményekkel rá lehet bírni őket. Azokon a napokon, amikor amúgy is kicsi a forgalom, lehetne olyan ajánlatunk, hogy meghatározott összegért annyit esznek, amennyit akarnak.

– Jó ötlet – ismerte el Nick.

– De eltér attól az alapelvtől, hogy minden Marchetti étteremnek egyformának kell lennie, beleértve az étlapot is.

– Ez az apám kívánsága volt, de változnak az idők. S nekünk is változnunk kell, hogy új szemléletet honosíthassunk meg.

– A jelszavunk: „Hagyd a vezetőt vezetni”?

– Úgy van! – Nick fivérei is a cégnél dolgoztak. Joe volt felelős a személyzet kiválasztásáért. – Joe szerint minden étteremnek rátermett igazgatóra van

szüksége, akinek lehetővé kell tennünk, hogy egyéni, új ötleteket valósítson meg, és változtatásokat hajtson végre.

– Ha ily módon minden étterem más, a különböző vendégköröknek megfelelő változtatásokat kellene bevezetni.

– Miért ne? – Ha minden alkalmazott ennyire együtt tudna gondolkozni velem, mint Abby, teljesen fölöslegessé válnék, gondolta Nick. – Törd még ezen a fejed!

– Azt teszem.

Elégedetten néztek egymásra. Nick régóta nem volt ilyen boldog. Abby is annak tűnt, mert a szeme csillogott, és – ami nála ritkán fordult elő – mosolygott.

Megint elkomolyodott, amint az órájára pillantott.

– Húha, el fogsz késni.

– Gyere velünk vacsorázni! – mondta Nick egy hirtelen ötlettől vezérelve.

– Én?! – kérdezte a lány ijedten.

Nick körülnézett a szobában.

– Van itt még rajtad kívül más is? Persze hogy te.

– Nem, nem lehet.

– Miért ne lehetne? Madison kedvel téged, és te is azt mondtad, hogy rokon-szenvesnek találod. Csak egyetlen nyomós okot mondjál, amely miatt nem jöhetnél velünk!

– Sarah-t és a barátait April Petersen mamája vitte el a moziba, és nekem kell értük mennem.

Nick arra gondolt, mennyi minden kimaradt Abby életéből, amikor tizennyolc éves korában „anya” lett. Segíteni akart neki, hogy emlékezetessé tegyék Sarah születésnapját. Vajon Abby születésnapját ki tette emlékezetessé?

– Mit csináltál, amikor huszonegy éves lettél?

Abby meglepődve nézett a férjira, majd megvonta a vállát.

– Fogalmam sincs. Azt hiszem, a szokásosat: iskola, Sarah, munka.

– Ez igazságtalan.

– Tessék?

– A családukban egy csomó hagyományt őrzünk a nagykorúság megünneplésére. Például az illető elmegy egy olyan helyre, ahol fel kell mutatnia az igazolványát. Felejthetetlen élmény.

– Nagyon vicces lehet, de nem egészen értem...

Nick sokat sejtetően mosolygott.

– Azt hiszem, még egyszer meg kell ünnepelnünk veled a nagykorúságodat.